

On va el Berguedà

“On va el Berguedà?” –hi ha qui es pregunta–.
 “Allà on els berguedans el facin anar”
 –podria ser una resposta–.

Segurament és una resposta acceptable en el sentit que expressa que el futur depèn sobretot del caràcter emprenedor, de les iniciatives, del compromís, de la bona gestió, ... que siguem capaços de dur a terme els qui hi vivim. A més, implícitament, la resposta suggereix tocar de peus a terra: de fora, no ens en vindrà cap solució (de fet, a fora, hi tenim la competència).

Hi ha un seguit d'indicadors socioeconòmics que són dolents per a nosaltres (pèrdua de població, envelliment de la població, renda per càpita baixa, producte interior brut modest, ...) i que sovint provoquen comentaris o anàlisis de caire negatiu, catastrofista. Ara bé, després de l'enfonsament de la mineria i del tèxtil, després del tancament de la caserna, després de la devastació forestal l'estiu de 1994, què calia esperar? Creiem que malgrat l'abandó de la comarca per part del govern català i malgrat la poc encertada actuació d'alguns dels administradors locals, el Berguedà ha resistit relativament bé l'ensulsiada.

Hores d'ara tenim una comarca més diversificada econòmicament i un enorme potencial de desenvolupament, ja que “conservem” un entorn natural ric i divers (amb moltes zones incloses al Pla d'Espais d'Interès Natural) i som a prop de Barcelona. I aquí potser no estaria de més assenyalar que, en certs aspectes, és preferible, a la llarga, no fer que no pas fer malament, o que pot ser contraproduent endegar actuacions a qualsevol preu. L'últim que hem de fer es malvendre'ns.

Cal doncs, en primer lloc, creure en la pròpia comarca, creure en les nostres possibilitats, i això vol dir implicar-s'hi. Qui és un bon berguedà? Aquell qui n'exerceix, és a dir, aquell que fa quelcom a favor dels qui l'envolten i del que l'envolta. Tota la resta, especial-

ment els qui només es lamenten i ploren, poc ajuden a tirar endavant. Ens podem queixar i indignar, que de raons, per desgràcia, en tindrem, ja que en un país tan desequilibrat territorialment, amb tants de greuges comparatius, amb tantes diferències d'oportunitats, ... hi ha brega per estona. Però, no siguem captaires!

Ens convenen iniciatives, moltes iniciatives. El Berguedà ha canviat, però també ha canviat el país i el món sencer. Els nostres fills no trobaran feina ni a les mines ni a les colònies, perquè han tancat, però per bé que vagi, tampoc no en trobaran –llevat d'uns pocs, potser– en cap altra “gran indústria”. El món del treball s'ha transformat de soca-rel. La solució està en què cada u es forgi el seu propi lloc de treball, crei la seva propia empresa. El jovent s'ha de preparar, ha de dominar els idiomes i la informàtica, i ha de desenvolupar una activitat que pot tenir com a matèries primeres les de l'entorn. El problema, tots ho sabem, és que esperit d'empresa no el tenim –al Berguedà, fins fa 20 anys gairebé tothom tenia la vida solucionada–, però l'hem de saber incentivar immediatament. No hi ha altra sortida.

Aquest grapat de reflexions tenen com a comú denominador les ponències de la I Jornada d'urbanisme i ordenació del territori al Berguedà celebrada el propassat dissabte 23 de maig a Berga i organitzada per l'Àmbit de Recerques del Berguedà.

A l'acte, del qual en fem una valoració altament positiva, hi hagueren aportacions molt interessants i de fons i, també, una molt bona assistència. Únicament és de doldre, i el nostre president se'n feia ressò en cloure la Jornada, l'escassíssima presència de polítics comarcals.

I ens queixem perquè aquell qui res no fa, en res no s'implica, es prescindible, però si es tracta d'un càrrec públic, esdevé un destorb indesitjable.